

Sara, 48 år

GRUNDSKOLAN

Jag kommer inte ihåg så mycket från skoltiden, tyvärr. Jag vet att vi fick Li och Lo. Den boken tyckte jag om. Jag kan inte minnas så mycket. Jag har försökt och tagit fram mycket från min barndom. Det jag minns, det var ju när jag var på kollo och när jag skulle skriva brev hem till mamma. Jag tyckte det var så roligt med att skicka hem brev.

Jag gick först ute i en förort, från ettan till tvåan, halva tvåan. Sen flyttade vi precis till en annan förort. Jag kommer ihåg då att det var svårt att komma in i klassen. Det var väl några killar som retade mej, klappade till mej också. Jag har aldrig sett mej annorlunda som nån annan. Jag bytte ju skola ganska mycket, fast det var i samma förort. Hela klassen fick byta och vi fick sammanslå oss med en annan klass och så där. Jag kommer inte ihåg om det var något som var svårt. Det är inte förräns på högstadiet. Där kan jag minnas att jag tyckte att vissa saker var svårt.

Jag gick i söndagsskolan. Psalmverser gick bra för jag kommer ihåg dom än i dag. ”Trygga rekan” var det väl. Jag tyckte om att sjunga. Det lilla jag kunde skriva försökte jag. Men jag vet att det var en lärare som hjälpte mej ibland också. Annars, det var i första klass, då försökte jag väl få ihop dom rader jag kunde. Och sen så skrev hon också då, det som jag skulle skriva då. Det kanske var många i min klass som inte kunde stava ordentligt. Men det var ingen som blev retad för att man inte kunde läsa eller skriva. Det var nog en ganska lugn skolgång ändå.

I trean var det en fröken som läste högt för oss. Hemma läste ingen. Vi hade en kristendoms lärare, fast det var också på högstadiet, som jag minns mest. Hon berättade jättemycket. I trean började vi med engelska. Jag kan förstå när man pratar engelska, men att skriva och läsa engelska då har jag haft väldigt svårt.

Läraren som vi hade i trean, hon har betytt mycket för mej. Jag känner

bara att det är nånting som hon har gett mej. Hon kanske såg mej. Det kanske var därför jag kommer ihåg det. Men hon följde med oss i fyran också. Det gjorde hon. Nej, jag vet inte riktigt vad det var för någonting. Men hon var en bra lärare helt enkelt. Det var hon som upptäckte det där med mina glasögon. I fyran. Att jag behövde glasögon. Min syn var ju inte så jättebra, brytningsfel och astigmatisk på vänster öga. Då använde jag inte glasögonen. Men dom säger att man kan kompensera ögonen ändå med det synfel man har. Det blir ju sån där trötthetskänsla. Så att det inser man väl inte riktigt heller, när man är barn, att det påverkar.

Mellanstadiet fick jag gå på en obs-klass i matematik. Jag minns inte hur ofta det var. Jag försökte lära multiplikationstabellen, men det var inte så bra. Den kan jag faktiskt inte än i dag. Jag tror det var mest när man kom in på bråk, att det var såna saker som jag hade svårt för. I dag har jag inga svårigheter med det. Jag kan tänka mej att det var lästalen. Jo, det kan det nog ha varit.

Geografi, det tyckte jag var väldigt jobbigt. Jag vet att den här komprimerade texten, att det var så himla mycket faktatext som vi skulle läsa. Det kommer jag faktiskt ihåg. Historia med alla kungar, det var jobbigt. Men jag försökte hänga med på lektionerna alltid. Jag försökte alltid lyssna mej till. Jag tror att jag var en ganska tyst tjej som satt ganska tyst och lyssnade ganska mycket. Jag kan inte tagit hem speciellt mycket läxor. Och min mamma har inte heller frågat mej speciellt mycket om läxor. Så jag tog till mej det mesta på lektionerna. Jag har aldrig skolkat. Jag har trivts i skolan. Det fanns alltid dom som hade det värre. Jag vet en kompis som var så ledsen i skolan. Jag var väl den enda som tröstade henne, som alltid pysslade om andra. Jag har alltid varit sån, omhuldande. Jag såg inte nedvärderande på mej själv. Jag har nog alltid haft ganska bra självförtroende. Jag tror inte att jag såg mej som sämre än nån annan. Jag vet inte om vi var ganska lika i klassen. Det kanske var så, helt enkelt.

Jag minns bockarna som man fick. Det var stavfel. Det som jag kan tänka i dag, det är väl att man inte har fått hjälp med meningsuppbyggnaden. På slutet av mellanstadiet läste jag Femböcker och äventyrsböckerna, dom här med Edit Blytonböckerna.

Jag tyckte det var spännande att börja på högstadiet. Det som var lite problem i början, det var ju det här att man hade skåp. Så man fick gå

och hämta böcker hela tiden. Jag tyckte vi hade ganska bra lärare ändå på högstadiet då. Och det var en lärare, som jag hade i kemi, som hjälpte mej ganska mycket. Han är den enda läraren under hela min skolgång som frågade om jag kunde tänka mej att få extrahjälp utav honom för att han såg att jag inte hängde med riktigt. Så vi satt väl nån eftermiddag efter skolans slut och han försökte förklara. Det var ganska bra faktiskt. Det var ju alla dom här formlerna. Dom tyckte jag var jobbiga. Man satte inget ord på vad jag hade för svårigheter, men det var mera att han hjälpte mej att se över vad jag kunde plugga till. För jag kommer ihåg att jag tyckte hans lektioner var jätteroliga för att han var så intressant person också. Och likadant, biologin tyckte jag var jättekul för att vi fick ut och experimentera ganska mycket. Vi hade samma lärare i kemi och fysik i sjuan. Han hjälpte mej där också. Jag vet att han hjälpte mej nån gång emellanåt, kanske inför proven. Det var väl hela texter, för jag tyckte att det var jobbiga faktatexter.

Tyska tyckte jag var ganska kul, för det var ganska likt svenskan. Fast jag fick inget betyg i det, vad jag kan komma ihåg. Jag tyckte den gick bättre än engelskan, men det är ju ingenting man underhållt heller så det är ingenting som jag pratar i dag. Man kan ju känna igen orden och så där, men ingenting som jag har fortsatt att underhållt. Jag tror jag valde bort tyskan. I nian hade vi inriktning på barnkunskap eller hemkunskap. Och så fick jag barnkunskap och mera matlagning och så slöjd. Jag tror att jag läste mer i svenska. Det var det enda året jag fick en trea i svenska. Jag vet ju inte om läraren var utbildad. Han var vikarie, för vår riktiga lärare var sjukskriven. Så vi fick sitta och göra korsord mest. Jag vet inte om det var nåt speciellt och varför jag fick en trea.

Det var ju svårt tyckte jag ju hela tiden, men jag försökte ju alltid vara med på lektionerna, att lyssna mej till kunskap. Jag kommer ihåg ett prov i geografi så sa våran lärare till mej: ”Ja, men jag förstår inte varför du skriver så dåligt för du verkar ju vara så himla intresserad”. Han menade att jag var så aktiv på lektionerna. ”Jo, men bara det att jag har svårt att få ner det på papper.” Jag vet att jag diskuterade det med honom, men sen blev det ingenting mera. Utan det var ju bara ett konstaterande: ”Ja, men du har problem att skriva.” Men det var ingen som tog tag i det. Jag hade det i huvudet, men jag hade svårt att få ner det, att formulera mej.

Under alla åren har vi bytt lärare jättemycket, för vi flyttade ju också från skola till skola. För först gick jag i en skola, första ett och ett halvt åren. Så hamnade vi i en annan skola. Då gick jag där halva tvåan. I trean flyttade vi till en annan skola som ligger längre bort. Jag fattar inte varför, men jag tror att det var för att det var för mycket barn. I fyran flyttade vi tillbaka till den första skolan. Och där gick jag i fyran och femman och sexan. Sen flyttade vi till gymnasiet i sjuan, åttan, nian. Och under sjuan, åttan, nian där bytte vi också lärare. Dom slutade, gick och kom. Jag tror att det påverkar himla mycket, faktiskt, lärarbyte. Uppgivenhet, helt enkelt hos elever. Jag tror att det är så.

EFTER GRUNDSKOLAN

Efter nian började jag jobba på restaurang ett år. Sen sökte jag in på ett hemtekniskt gymnasium. Det var bara en termin. Det var samma sak där med läsningen. Jag ville ju så gärna plugga, men det var inte så himla lätt. Man fick lära sej tvätta och stryka och inredning. Det var textilbehandlingar och slöjd. Det var ganska mycket där också faktiskt att läsa. Man hann ju inte med det som skulle göras. Man fick ju hela tiden läxor. Och jag visste inte vilken jag skulle börja eller sluta med. Och vilket som var viktigast och inte viktigast till slut. Det vart ju ett himla kaos. Jag försökte ju att ta till mej mycket på lektionerna också. Jag vet att jag antecknade. Jag har ju gamla papper kvar från den tiden. Jag skrev på block. Fast då hade jag ju så himla bedrövlig handstil så jag kunde knappt läsa vad jag skrev själv. Jag skulle ju skriva så fort. Så satt jag och funderade ibland: ”Åh, gud, vad har jag skrivit där för nånting då?” Det vart inte så mycket att läsa heller. Men det var ju det som var svårigheten också, att jag hellre satt och lyssnade. Men ibland så ville jag ju skriva ner för att jag nånstans skulle komma ihåg. Men det var svårt. Jättesvårt var det, för det var ändå mycket eget ansvar. Men jag tyckte om att sy. Jag skulle vilja jobba med kläder eller sy. För restaurang var inte så där min framtidsdröm direkt, men det fick väl duga.

Så att jag började jobba igen på restaurang efter den här hemtekniska utbildningen. Jag var tjugo när jag slutade. Kassabiträde och spritkassörska har jag jobbat som. Vi fick ju räkna kassan, skriva listor på vad det var för

sprit som fattades och drickor som fattades. Kassan stämde ganska bra. Jag klarade det. Jag har alltid tyckt om att handskas med människor, att träffa eller möta människor.

Sen började jag jobba som utbildad barnskötare på dagis. Jag tror jag jobbade nån termin innan jag började utbilda mej till barnskötare. Då gick jag barnskötarutbildning och den klarade jag. Det var kul. Det var mycket natur och miljö så att det gick bra. Då läste jag. Och skrev. Jag vet att min lärare hade anmärkningar på hur jag skrev. Hon godkände det jag skrev, även fast jag själv kan tycka i dag att det kanske inte var så himla bra. Men hon förstod ändå vad jag menade och vi diskuterade faktiskt mycket om vad jag egentligen menade, när jag skrev det jag skrev. Så hon var en förstående lärare. Vi hade mycket muntligt, hon och jag. Vi diskuterade alltid det jag hade skrivit. Så hon var bra på så sätt. Det gjorde ju att jag fick självförtroende, för jag visste ju egentligen nånstans härinne vad jag mena. Men det var det här att få ner det på papper. Det var väl först då som man fick nåt utbyte av det man försökte få ner på papper. Jag menar i och med att jag kunde bolla med henne. Läraren bekräftade ju bara att det var riktigt, det jag hade velat skriva ner, fast det kanske inte stod så. Det var faktiskt riktigt bra.

Jag har ju alltid haft bra självförtroende, men man kan ju tycka att man kanske kunde ha fått mer hjälp. Eller också var det väl det att det var aldrig nån som sa att man var dålig. Egentligen inte nån som klan-kade ner på mej för dom här svårigheterna man hade. Jag tror att det har hjälpt mig.

Jag var ute och praktiserade på ett dagis då. Och då var det tvåspråkigt. Då fick jag ytterligare erfarenheter av hur konflikter skulle hanteras mellan olika kulturer. Det var jätteintressant. Sen kom jag ut och så gick jag tillbaka till det dagis där jag började jobba. Och fick en fast tjänst där och jobbade där till -81.

Fyra år var jag hemma med barnen och sen började jag sälja läroedel. Jag satt och ringde runt till lärare. Det var sånt där kopieringsbart material för specialpedagoger. Så att det jobbade jag med ett tag. Sen gick jag på komvux och pluggade lite matte och lite företagsekonomi. Det var nog gymnasienivå fast jag har aldrig fått nåt betyg därifrån. Jag tror att det gick ganska bra. Men det där har jag funderat över, varför jag inte har

tagit ut betyget. Jag har alltså en svag känsla utav att jag slutade i förtid. Det var för att jag skulle ju kunna jobba på min mans firma ett tag, för jag skötte bokföringen där nämligen. Så det gjorde jag i några år.

Jag började på förskoleseminariet -92. Jag ville ha ett eget yrke. Och jag tänkte: Nej, men om jag kanske skulle vidareutbilda mej från barnskötare till förskollärare. Egentligen har jag ju alltid varit så där kunskapsstörstig och alltid intresserad alltså. Då tänkte jag: Jag söker in så får vi se. Det var så komiskt för att jag bodde på en bondgård då. Då hade jag kalvar. Jag hade får. Jag hade hästar. Så jag skötte gården samtidigt som jag pluggade och skötte tre barn. Så att jag har nog gjort allt i mitt liv. Jag satt på nätterna och skrev. Det var första gången jag skrev ordentligt på datorn också. Jag satt med min examination en jul som vart helt förstörd. Då försvann allting som jag hade skrivit på datorn. Det var katastrof. Så det var bara att börja om från början. Så den julen var inte så rolig. Det var innan jag hade lärt mej hur man skulle spara ner på diskett. Sen gjorde jag det i alla fall, sparade på diskett. Det handlade om barnkonventionen som vi hade examination på. Utbildningen ställde ganska höga krav, faktiskt, just på skrivningen. Men där hade jag också en förstående lärare, en metodiklärare. Hon gick igenom vissa saker med mej som hon tyckte att jag kunde ändra på så där. Jag tyckte ändå att dom hade överseende med mina svårigheter.

Det var det första vi fick göra när vi kom till skolan, skriva hur vårt liv hade varit. Och då skulle överskriften vara "Vårt språkjag." Och då skrev jag om det och att vi läste inte speciellt mycket hemma. Så dom visste ju min bakgrund. Dom hjälpte mej jättemycket. Faktiskt. Och jag kom ju igenom kursen. Ja, men sen när vi gjorde stora examinationer, så var min kompis Karin jätteduktig på att skriva medans jag hade allt klart i huvudet. Så vi kompenserade varandra. Hon skrev och jag pratade. Vi pluggade jättemycket ihop. Karin läste för mej. Hon älskar ju att läsa. Hon tycker det är jätteroligt. Jag fick ju kunskapen till mej genom henne och hon tyckte om att läsa högt för att då tyckte hon att hon tog det till sej bättre. Vissa böcker läste jag ju själv, men det var mycket som vi satt tillsammans och gjorde. Karin skrev våra två examinationsarbeten på skrivmaskin, "Föräldrasamverkan på dagis" och "Djur på dagis – går det?" Då var vi runt på olika dagis, som hade startat upp med djur, och vi såg

hur dom arbetade. Utbildningen var ett år och sen gick jag en extrautbildning, kultur och miljö.

Sen arbetade jag på ett dagis i fem år. Läsa för barnen det går bra. Det går jättebra. Jag tycker inte själv att jag har nåt problem att läsa. Så hamnade min kompis och jag på samma dagis. Då fick jag min första whiplashskada. Två år senare fick jag min andra, och tre år senare fick jag min tredje, alla gångerna vid rödlysen. Och det var då jag kände att det gjorde så fruktansvärt ont överallt. Då vart jag sjukskriven. Jag gick hemma och höll på och klättrade på väggarna. Samtidigt som jag mådde jättedåligt och hade jättevärk och gick på smärtkliniken. Och jag sökte ju själv allting, för försäkringskassan fick jag ingen hjälp ifrån. Försäkringsbolagen hjälpte mej inte nånting. Och så gick jag på Wiplashföreningen. Jag var med där och träffade andra skadade. Sen till slut fick jag försäkringskassan att gå med på rehabilitering. Jag kunde inte jobba kvar på dagis, för det var för tungt och inget bra ställe att jobba på, för att där får man dels lyfta leksaker, stolar, böcker, ungar, påklädning och så vidare. Då skulle jag börja arbetsträna på nåt ställe som passade mej. Jag har halvt sjukbidrag och halv rehabilitering.

Och då så tänkte jag: Hur kan jag utnyttja min förskollärarytutbildning att gå vidare i livet utan att arbeta på förskolan? Då så pratade jag med en på kommunen och frågade om dom hade någon skola jag kunde arbetsträna på. Jag fick komma till något som heter "Arbetslös – ny tjänst" som försäkringskassan anlitate. Och han frågade mej vad jag skulle vilja göra. Och då sa jag att jag skulle gärna vilja jobba i skolan. "Men jag kan inte stava riktigt, så därför vet jag inte riktigt hur det ska gå till", sa jag. Och då sa han: "Men det är väl inga problem. Vi anlitar en dyslexipedagog som kan utreda dej. Så kan vi se vart det leder." Jag hade låg läshastighet och jag hade ganska lågt ordförråd, under det normala. Ja, ungefär så. Och sen var det väl att jag hade svårt med ng-ljuden. Men det kan jag inte förstå själv, för så himla jobbigt tycker inte jag själv att det är. Men det som jag tycker är svårast, det är ljudstridiga ord, ja, stavning då. Sch och dom där, det är det jobbigaste.

När jag ska uttrycka mej så kan det bli att jag uttrycker mej så att folk kan tycka att jag skriver hälften och tänker hälften. Så att jag får läsa det flera gånger. Och så får jag alltid ha en korrekturläsare då. Men jag lär

mej ju hela tiden under turens gång när jag skriver. Jag har aldrig tyckt att det var ett stort problem, och det är ingen som har reagerat på det tror jag heller. Det har alltid varit så här att vet jag inte hur det ska stavas, så jag har alltid frågat. Jag har inte direkt skämts för det heller. Jag stavar lite tokigt och det är jag. Hos dyslexipedagogen fick jag ju skriva berättelser, alltså egna berättelser, och fick fylla i ord som saknades i meningar. Och alla olika program på datorn då som gick igenom dubbelstavningar, dubbelteckningarna. Det var väl tre gånger i veckan, av och till, en eller två timmar per gång under två månader.

Sen hamnade jag på en skola och arbetade med en lärare ett halvår. Hon introducerade mej i sitt arbete. Då fick jag följa några barn av dom som hon jobbade med och lärde mej väldigt mycket. Hon gav mej tips om den här intagningen till universitetet, till en 40-poängskurs om läs- och skrivsvårigheter. ”Sök det här”, sa hon. ”Det här skulle passa dej utmärkt.” Hon sa: ”Du skulle vara jättebra, ja, komplement i skolan för dom här barnen.” Men först så tänkte jag så här: Men gud, hur ska det här gå till? Jag som läser så långsamt. För det har jag alltid gjort. Det var likadant på förskoleseminariet. Men det gick, alltså. Gud, vad jag har kämpat, men det har fungerat. Och så tänkte jag: Universitetet alltså. Det var en sån skräck. Sen så visade det sej att jag skulle få tillgång till CD-skivor.

I DAG

Innan vi började på universitetet fick vi med läs- och skrivsvårigheter och dyslexi gå en kurs i studieteknik. Det var en vecka. Och då berättade han just om mind map då. Men vi gav ju varandra råd. Och det var en tjej, som kom in, som hade pluggat tidigare på universitetet. Och hon berättade för oss hur hon då fick DAISY-spelarna som vi kunde få tillgång till då på talbiblioteket. Så det var mycket sånt vi gick igenom också. Så jag började lyssna och läsa samtidigt. Och så fick jag ju upp min läshastighet ganska så bra. Så nu har jag inte använt CD-skivan så mycket längre, utan nu läser jag nästan utan den. Jag vet att jag kan ta till CD-skivor, om jag tycker en text är tung, om jag känner att nu har det kommit för mycket ord som är nya. För det är ju det som jag tycker är det tyngsta. När jag började på universitetet, då var det så mycket nya ord. Och det är ju då

man fastnar hela tiden. Då tycker jag det är lättare att ta till CD-skivor. Då lyssnar jag oftast flera gånger på det, för då får jag det till mej bättre. Jag har texten framför mej samtidigt, och då stryker jag under med penna då. Så jag köper ju mina böcker.

Ibland när jag inte har orkat läsa, när jag tyckt det varit en för tung bok, då går jag in och så bläddrar jag. Och så ser jag: Men det här var ju intressant! Och så letar jag mer i texten. Ja, men det här ska jag nog läsa mer utav. För att när man får en stor bok med liten text och komprime-rad, då får jag nästan anfall. Jag vill ju helst ha med stor text. Då väljer jag att bläddra lite. Vad kan jag ta ut av den här boken? Den kanske ser intressant ut här. Och så ser jag lite på överskrifterna.

Jag har ju alltid bandspelare med mej i klassrummet så jag spelar alltid in. Jag har ju också en antecknare, men ibland är det ett himla sorl i klas-sen och jag känner att jag blir nog ganska störd av det. Då tycker jag det är så himla bra med bandspelaren. Det går ju jättebra med anteckningar så att jag kan höra det samtidigt. Det har varit bra, förutom när man står framme och kräver redovisning för jag har aldrig tränat på det, att stå inför stora grupper. Så det har jag tyckt var jobbigt. Men jag tycker inte det är jobbigt att skriva egentligen. Jag tycker det är ganska roligt så, men jag kan bli ganska frustrerad över att jag inte kan få till det på rätt sätt. Men jag lär mej ju hela tiden. Det känner jag ju. Ja, men så skrev jag förra gången så då skriver jag så den här gången också. Det blev ju bra då. Och ibland så kan jag tänka, när jag skriver, att jag vill ha ut så mycket och så det här med formulering, det kan man bli galen på. Men just så här kan jag skriva och så kan jag formulera mej. Den tjej som har korrekturläst examinationsuppgifterna, hon skriver exakt: ”Har du tänk på det här? Och det här borde du nog titta över.” Så jag skriver alltid ner mina tankar och sen försöker jag formulera om det. Och sen så skickar jag över till henne. Och sen skickar hon det tillbaka och så säger jag: ”Ja, men just det. Jag kanske ska tänka på det då.” Så blir det så bra i slutändan. Jag skriver på dator hela tiden och jag har köpt hem Stava Rätt 3. Jag har inte använt det så mycket, utan det är mest bara Word.

Engelskan, den funkas inte så bra. Nu har jag fått den översatt. Jag har suttit med den här översättningspennan, fast det är många ord som är lika som svenskan, tycker jag, ändå i det här fackliga språket då. Sista artikeln

fick hela klassen översatt, för alla tyckte det var så himla svårt.

Jag läser kvällstidningar och morgontidningar och jag försöker läsa det mesta. Ja, jag kanske ögnar igenom det mesta. Men är det nåt intressant så blir det nånting med skolan, politik. Jag tror det är det man fastnar mest för. Just nu.

Skönlitteratur läser jag inte och faktiskt inte så mycket tidigare. Jag har aldrig gett upp. Jag tyckte att det varit jobbigt, men jag har ju alltid läst själv böcker, äventyrsböcker och Sidney Sheldon-böcker. Men det har ju då varit i min takt. Det är ingen som har krävt nånting utav mej då.

Det jag har läst har mest varit kvällstidningar. Det är klart när jag gick på förskoleseminariet, då var det ju mycket att läsa då. Och sen så när man gick och jobbade på förskolan, då fick man ju viss litteratur utav föreståndaren som sa att det här tycker jag att du borde läsa. Så då gick man ju och läste det. Och sen hade man en diskussion kring dom böckerna.

När jag var yngre skrev jag jämt. Jag skrev ju dagböcker. Jag har hur många böcker som helst uppe på vinden. Men stilen är fruktansvärd. Jag skulle aldrig våga visa dom. Och än i dag så skriver jag ju. När jag skriver fort så blir det väldigt fult, men jag kan ju om jag anstränger mej, att skriva snyggt då. Men det har jag alltid lidit för, min stil alltså. Nu använder jag dator, så nu är det inga problem. Men det kan jag känna fortfarande i dag, det här att när jag skriver, att det är så fult. Att jag inte själv vill se min egen stil för att den är så ful. Jag mailar mest nu. Brev har jag ju skrivit förut. Jag var mycket på kollo, när jag var liten, så då skrev jag till min mamma. Jag skrev varje dag då, så hon fick brev ifrån mej.

Skriftliga kontakter med myndigheter, det har jag ju klarat av faktiskt, det har jag. Det har varit nån enstaka gång kanske som jag inte har förstått. Jag har levt så mycket själv, så jag har blivit tvungen att klara av det. Jag har genom den här whiplashskadan haft ganska mycket med försäkringskassan, försäkringsbolaget och min advokat att göra. Och jag har fått göra allting själv alltså. Jag är en ganska envis person. Jag tror att det handlar om att är man envis och bara ska klara sej, så gör man det på nåt vis. Men det finns alltid nån att fråga också. För jag är inte rädd för att fråga. Och jag tror att är folk rädda för att fråga och har svårigheter, då kommer dom ingenstans heller. Men jag har alltid frågat mej fram och

alltid slagits för min sak. Men nu på sista åren som jag verkligen har fått reda på att jag har dyslexi, så har det blivit en styrka också, att det finns ett ord för det. Det tycker jag är helt otroligt. Ja, då vet man. Jag har ju dyslexi. Okej. Sen att det är ärftligt ... Men jag är inte dum i huvudet. Jag har ju väldigt mycket kunskap.

Det var ju inte roligt att få betygen på gymnasiet. Man kände sej ganska oduglig. Och är det restaurang jag ska jobba på? Fast jag har väl alltid ryckt på axlarna för att så här är mitt liv. Men alltså inte så att det ska vara så, men just nu är det så här. Jag får ta tag i det. Jag har väl aldrig riktigt nöjt mej. Jag har ju inte nöjt mej med att det ska vara så bara. Utan jag är ju också värd nånting. Jag har väl också mål, att jobba med det jag tycker är roligt och det jag kände att jag är till för.

Samtidigt så är jag ju en väldigt envis människa. Jag tyckte det var jobbigt när jag kom ut till skolan för arbetsträning. Då kände jag faktiskt att mitt självförtroende var inte så himla bra då. Men läraren där är ju så himla duktig på att peppa en.

Det som drivit mej vidare är att jag har varit ganska envis och har inte nöjt mej på nåt vis. Ja, nyfikenhet också. Jag känner mej ju himla stark i det här då. Jag tycker mer och mer att jag vet vad jag håller på med. Det är helt klart.